

ΗΜΑΣΤΑΝ ΨΕΥΤΕΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ
WE WERE LIARS
Emily Lockhart

Text copyright © E. Lockhart, 2014
Additional text copyright © E. Lockhart, 2017
Map and family tree art copyright © Abigail Daker, 2014
Published by agreement with Elizabeth Kaplan Literary Agency, Inc.

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ, 2021
Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Elizabeth Kaplan Literary Agency, Inc.

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου
του βιβλίου σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

ISBN: 978-960-653-511-6

ΠΡΩΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
Σεπτέμβριος 2021

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
Πολυχρόνης Κουτσάκης

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ
Μαρία Οικονομίδου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ
Ελένη Οικονόμου, Εκδόσεις Διόπτρα

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ
Ηλίας Σούφρας, Εκδόσεις Διόπτρα

Εκδόσεις Διόπτρα

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ
Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ **books & life**
Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

www.dioptra.gr
e-mail: sales@dioptra.gr • info@dioptra.gr

EMILY LOCKHART

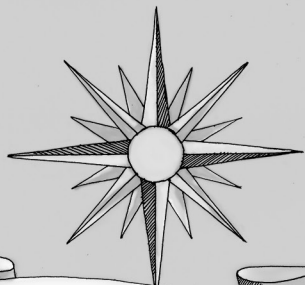
ΗΜΑΣΤΑΝ ΨΕΥΤΕΣ

μετάφραση
Πολυχρόνης Κουτσάκης

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

Για τον Ντάνιελ

Νησί Μπίτσγουντ

Μασαχουσέτη, Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής

← Λιμάνι Μάρθας Βίνεγιαρντ

Αποβάθρα
προσωπικού

Λεμβοστάσιο

Κτίριο
προσωπικού

Είσοδος
προσωπικού
και χολ

Περιμετρικό μονοπάτι

Εύλινος διάδρομος

Κλερμόντ

Οι Σινκλέρ
Τίπερ, Χάρις και τα
σκυλιά Πρίγκιπας
Φίλιππος και Φάτιμα

Γουίντεμπε
Οι Τσμαν

Πένι, Κέντενς και τα
σκυλιά Μπος, Γκρέντελ
και Πόπι

Ατλαντικός Ωκεανός ➔

Καντλντάουν

Οι Σέφιλντ
Μπες, Μίρεν, Ταφτ,
Λίμπερτι και Μπόνι

Ρεντ Γκέιτ

Οι Ντένις
Κάρι, Τζόνι, Γουίλ,
Εντ και Γκατ

Αποβάθρα της
οικογένειας

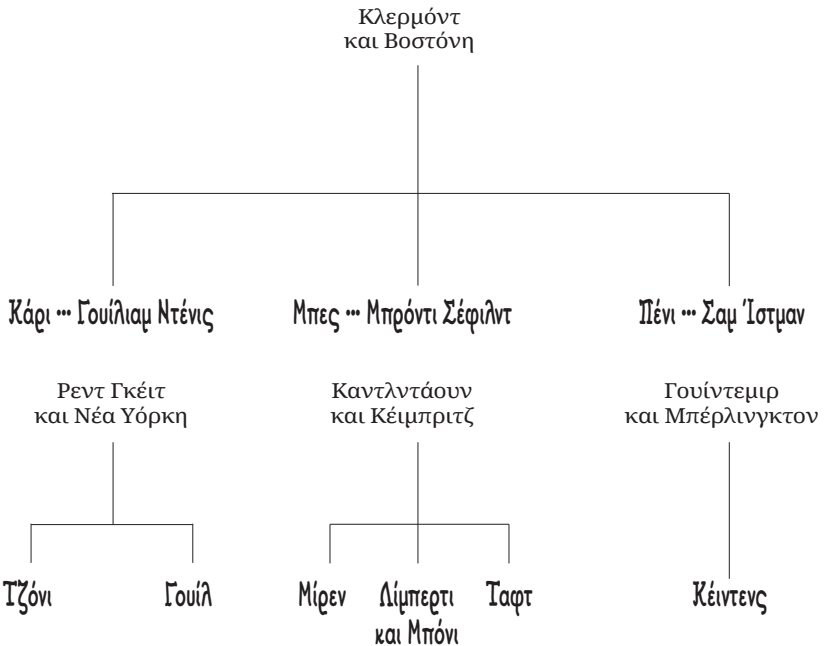

Το γενεαλογικό δέντρο των Σινκλέρ

Χάρις Σινκλέρ & Τίπερ Ταφτ

πρώτο μέρος

καλώς ήρθατε

1

ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΑΤΕ στην όμορφη οικογένεια Σινκλέρ.

Κανείς δεν είναι εγκληματίας.

Κανείς δεν είναι εθισμένος.

Κανείς δεν είναι αποτυχημένος.

Οι Σινκλέρ είναι αθλητικοί, ψηλοί και όμορφοι. Είμαστε μια παλιά, πλούσια οικογένεια Δημοκρατικών. Τα χαμόγελά μας είναι πλατιά, τα πιγούνια μας τετράγωνα και τα σερβίς μας στο τένις επιθετικά.

Δεν έχει σημασία αν το διαζύγιο ξεσκίζει τους μυς της καρδιάς μας, σε σημείο ώστε να δυσκολεύεται να χτυπήσει. Δεν έχει σημασία αν τα χρήματα του καταπιστεύματος εξαντλούνται· αν οι λογαριασμοί των πιστωτικών καρτών μένουν απλήρωτοι στον πάγκο της κουζίνας. Δεν έχει σημασία αν υπάρχει ένα σύμπλεγμα από μπουκάλια γεμάτα με χάπια πάνω στο κομοδίνο.

Δεν έχει σημασία αν ένας από εμάς είναι απελπισμένα, απελπισμένα ερωτευμένος.

Τόσο πολύ

ερωτευμένος

που πρέπει να ληφθούν

εξίσου απελπισμένα μέτρα.

Είμαστε Σινκλέρ.

Κανείς δεν χρειάζεται φροντίδα.

Κανείς δεν κάνει λάθος.

Ζούμε, τουλάχιστον το καλοκαίρι, σε ένα ιδιωτικό νησί κοντά στην ακτή της Μασαχουσέτης.

Ίσως αυτό είναι το μόνο που πρέπει να γνωρίζετε.

2

ΤΟ ΠΛΗΡΕΣ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ είναι Κέιντενς Σινκλέρ Ίσμαν.

Ζω στο Μπέρλινγκτον του Βερμόντ, μαζί με τη μαμά και τρία σκυλιά.

Είμαι σχεδόν δεκαοχτώ χρονών.

Διαθέτω μια πολυχρησιμοποιημένη κάρτα δανειστικής βιβλιοθήκης και όχι πολλά άλλα πράγματα, αν και είναι αλήθεια ότι ζω σε ένα μεγάλο σπίτι γεμάτο ακριβά, άχρηστα αντικείμενα.

Παλιά ήμουν ξανθιά, αλλά τώρα τα μαλλιά μου είναι μαύρα.

Παλιά ήμουν δυνατή, αλλά τώρα είμαι αδύναμη.

Παλιά ήμουν όμορφη, αλλά τώρα φαίνομαι άρρωστη.

Είναι αλήθεια ότι μετά το ατύχημά μου υποφέρω από ημικρανίες.

Είναι αλήθεια ότι δεν υποφέρω τους ανόητους.

Μου αρέσει να διαστρεβλώνω τα νοήματα. Είδατε; *Υποφέρω* από ημικρανίες. Δεν *υποφέρω* τους ανόητους. Η λέξη έχει σχεδόν την ίδια σημασία με την προηγούμενη πρόταση, αλλά όχι ακριβώς.

Υποφέρω.

Θα μπορούσατε να πείτε ότι σημαίνει αντέχω, όμως αυτό δεν είναι ακριβώς σωστό.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΟΥ ξεκινάει πριν από το ατύχημα. Τον Ιούνιο του καλοκαιριού που ήμουν δεκαπέντε χρονών, ο πατέρας μου την κοπάνησε με κάποια γυναίκα που αγαπούσε περισσότερο από εμάς.

Ο μπαμπάς ήταν ένας μετρίως επιτυχημένος καθηγητής στρατιωτικής ιστορίας. Τότε τον λάτρευα. Φορούσε τούντ σακάκια. Ήταν λιπόσαρκος. Έπινε τσάι με γάλα. Του άρεσαν τα επιτραπέζια παιχνίδια και με άφηνε να κερδίζω, λάτρευε τα σκάφη και μου έμαθε να κάνω καγιάκ, αγαπούσε τα ποδήλατα, τα βιβλία και τα μουσεία.

Δεν ήταν ποτέ λάτρης των σκυλιών, οπότε το γεγονός ότι άφηνε τα γκόλντεν ριτρίβερ μας να κοιμούνται στους καναπέδες και τα έβγαζε κάθε πρωί βόλτα πέντε χιλιομέτρων ήταν ένα σημάδι τού πόσο αγαπούσε τη μητέρα μου. Δεν συμπαθούσε ούτε τον παππού ούτε τη γιαγιά, οπότε το γεγονός ότι περνούσε όλα τα καλοκαίρια στην Οικία Γουίντεμιρ, στο νησί Μπίτσγουντ, γράφοντας άρθρα για πολέμους που έγιναν πολύ παλιά και παριστάνοντας πως χαμογελούσε στους συγγενείς σε κάθε γεύμα, ήταν ένα σημάδι τού πόσο αγαπούσε εμένα και τη μαμά.

Εκείνο τον Ιούνιο, το καλοκαίρι νούμερο δεκαπέντε, ο μπαμπάς ανακοίνωσε ότι έφευγε και αναχώρησε δύο μέρες αργότερα. Είπε στη μητέρα μου ότι αυτός δεν ήταν Σινκλέρ και δεν μπορούσε πλέον να προσπαθεί να είναι. Δεν μπορούσε να χαμογελάει, δεν μπορούσε να λέει ψέματα, δεν μπορούσε να είναι μέρος αυτής της όμορφης οικογένειας σε αυτά τα όμορφα σπίτια.

Δεν μπορούσε. Δεν μπορούσε. Δεν θα το έκανε.

Είχε ήδη προσλάβει φορτηγά για τη μετακόμιση. Είχε νοικιάσει και ένα σπίτι. Ο πατέρας μου φόρτωσε μια τελευταία βαλίτσα

στο πίσω κάθισμα της Mercedes (άφηνε τη μαμά μόνο με το Saab) και έβαλε μπροστά τη μηχανή.

Έπειτα έβγαλε ένα πιστόλι και με πυροβόλησε στο στήθος. Στεκόμουν στο γκαζόν και σωριάστηκα κάτω. Η τρύπα από τη σφαίρα ήταν φαρδιά και η καρδιά κύλησε από τον θώρακά μου κι έπεσε σ' ένα παρτέρι. Το αίμα έτρεχε ρυθμικά από την ανοιχτή πληγή μου,

μετά από τα μάτια μου,

τα αφτιά μου,

το στόμα μου.

Είχε γεύση αλατιού και αποτυχίας. Η λαμπερή κόκκινη ντροπή τού να μη σε αγαπάνε μούσκεψε το γρασίδι μπροστά από το σπίτι μας, τα τούβλα από το μονοπάτι, τα σκαλοπάτια προς τη βεράντα. Η καρδιά μου σφάδαζε ανάμεσα στις παιώνιες σαν πέστροφα.

Η μαμά τα πήρε. Μου είπε να συνέλθω.

Να είσαι φυσιολογική, τώρα, είπε. Τώρα αμέσως, είπε.

Επειδή είσαι. Επειδή μπορείς να είσαι.

Μην κάνεις σκηνή, μου είπε. Πάρε ανάσα και ανακάθισε.

Έκανα ό,τι μου ζήτησε.

Ήταν η μόνη που μου είχε απομείνει.

Η μαμά κι εγώ σηκώσαμε τα τετράγωνα πιγούνια μας ψηλά καθώς ο μπαμπάς κατηφόριζε με το αυτοκίνητο τον λόφο. Έπειτα μπήκαμε στο σπίτι και πετάξαμε στα σκουπίδια τα δώρα που μας είχε κάνει: κοσμήματα, ρούχα, βιβλία, όλα. Τις επόμενες μέρες, ξεφορτωθήκαμε τον καναπέ και τις πολυθρόνες που είχαν αγοράσει μαζί οι γονείς μου. Πετάχτηκαν τα γαμήλια πορσελάνινα σερβίτσια, τα ασημικά, οι φωτογραφίες.

Αγοράσαμε καινούρια έπιπλα. Προσλάβαμε διακοσμητή.

Παραγγείλαμε ασημικά Tiffany. Περάσαμε μια μέρα μπαινοβγαίνοντας σε γκαλερί τέχνης και αγοράζοντας πίνακες ζωγραφικής για να καλύψουμε τους κενούς χώρους στους τοίχους μας.

Ζητήσαμε από τους δικηγόρους του παππού να διασφαλίσουν τα περιουσιακά στοιχεία της μαμάς.

Ύστερα φτιάξαμε τις βαλίτσες μας και πήγαμε στο νησί Μπίτσγουντ.

3

Η ΠΕΝΙ, Η ΚΑΡΙ ΚΑΙ Η ΜΠΕΣ είναι οι κόρες των Τίπερ και Χάρις Σινκλέρ. Ο Χάρις απέκτησε χρήματα στα είκοσι ένα του, μετά το Χάρβαρντ, και μεγάλωσε την περιουσία του κάνοντας μπίζνες που ποτέ δεν ενδιαφέρθηκα να καταλάβω. Κληρονόμησε σπίτια και γη. Πήρε έξυπνες αποφάσεις για το χρηματιστήριο. Παντρεύτηκε την Τίπερ και την κράτησε στην κουζίνα και στον κήπο. Την επιδείκνυε ενώ φορούσε μαργαριτάρια ακόμα και πάνω σε ιστιοφόρα. Εκείνη έδειχνε να το απολαμβάνει.

Η μόνη αποτυχία του παππού Χάρις ήταν ότι δεν απέκτησε γιο, αλλά δεν έχει σημασία. Οι θυγατέρες Σινκλέρ ήταν ηλιοκαμένες και καλότυχες. Ψηλές, χαρούμενες και πλούσιες, αυτά τα κορίτσια ήταν σαν πριγκίπισσες σε παραμύθι. Ήταν γνωστές σε όλη τη Βοστώνη, στο Χάρβαρντ Γιαρντ και το Μάρθας Βίνεγιαρντ για τις κασμιρένιες ζακέτες και τα φανταχτερά πάρτι τους. Ήταν φτιαγμένες για να γίνουν μύθοι. Φτιαγμένες για πρίγκιπες και σχολές Άιβι Λιγκ, για φιλντισένια αγάλματα και μεγαλοπρεπή σπίτια.

Ο παππούς και η Τίπερ αγαπούσαν τα κορίτσια τους τόσο πολύ, ώστε δεν ήταν σε θέση να πουν ποια αγαπούσαν περισσότερο. Πρώτα η Κάρι, μετά η Πένι, ύστερα η Μπες και η Κάρι ξανά. Εκθαμβωτικοί γάμοι με σολομό και άρπες, έπειτα έξυπνα ξανθά εγγόνια και αστεία ξανθά σκυλιά. Κανένας δεν ήταν πιο περήφανος για τις όμορφες Αμερικανίδες κόρες του απ' ό,τι ήταν η Τίπερ και ο Χάρις, τότε.

Έχτισαν τρία νέα σπίτια στο απόκρημνο ιδιωτικό νησί τους και έδωσαν από ένα όνομα στο καθένα: Γούντεμιρ για την Πένι, Ρεντ Γκέιτ για την Κάρι, Καντλντάουν για την Μπες.

Εγώ είμαι το μεγαλύτερο εγγόνι των Σινκλέρ. Κληρονόμος του νησιού, της περιουσίας και των προσδοκιών.

Εμ... μάλλον.

4

ΕΓΩ, Ο ΤΖΟΝΙ, η Μίρεν και ο Γκατ. Ο Γκατ, η Μίρεν, ο Τζόνι κι εγώ.

Εμάς τους τέσσερις η οικογένεια μας αποκαλεί Ψεύτες, και μάλλον το αξίζουμε. Είμαστε όλοι σχεδόν στην ίδια ηλικία και όλοι έχουμε γενέθλια το φθινόπωρο. Τα περισσότερα χρόνια στο νησί δημιουργούμε προβλήματα.

Ο Γκατ άρχισε να έρχεται στο Μπίτσγουντ τη χρονιά που ήμασταν οχτώ ετών. Καλοκαίρι οχτώ το ονομάσαμε.

Πριν από αυτό, η Μίρεν, ο Τζόνι κι εγώ δεν ήμασταν Ψεύτες. Ήμασταν απλώς ξαδέλφια και ο Τζόνι ήταν πρήχτης γιατί δεν του άρεσε να παίζει με κορίτσια.

Ο Τζόνι είναι αναπήδηση, προσπάθεια και σαρκασμός. Τότε κρεμούσε τις Μπάρμπι μας από τον λαιμό ή μας πυροβολούσε με όπλα φτιαγμένα από Lego.

Η Μίρεν είναι ζάχαρη, περιέργεια και βροχή. Τότε περνούσε πολλές ώρες τα απογεύματα με τον Ταφτ και τις δίδυμες, πλατσουρίζοντας στη μεγάλη παραλία, ενώ εγώ σχεδίαζα σε χαρτί μιλιμετρέ και διάβαζα στην αιώρα, στη βεράντα του σπιτιού του Κλερμόντ.

Και μετά ο Γκατ άρχισε να περνάει τα καλοκαίρια μαζί μας.

Ο σύζυγος της θείας Κάρι την παράτησε όταν ήταν έγκυος στον αδελφό του Τζόνι, τον Γουίλ. Δεν ξέρω τι συνέβη. Η οικογένεια δεν το συζητάει ποτέ. Το καλοκαίρι οχτώ, ο Γουίλ ήταν μωρό και η Κάρι τα είχε ήδη μπλέξει με τον Εντ.

Αυτός ο Εντ ήταν έμπορος έργων τέχνης και λάτρευε τα παιδιά της Κάρι. Αυτό ήταν το μόνο που είχαμε ακούσει για εκείνον όταν η Κάρι ανακοίνωσε ότι θα τον έφερνε στο Μπίτσγουντ, μαζί με τον Τζόνι και το μωρό.

Ήταν οι τελευταίοι που έφτασαν εκείνο το καλοκαίρι και οι περισσότεροι από εμάς βρισκόμασταν στην αποβάθρα περιμένοντας να αράξει το σκάφος. Ο παππούς με σήκωσε ψηλά για να μπορέσω να χαιρετήσω τον Τζόνι, ο οποίος φορούσε ένα πορτοκαλί σωσίβιο και φώναζε από την πλώρη.

Η γιαγιά Τίπερ στάθηκε δίπλα μας. Γύρισε την πλάτη της στο σκάφος για μια στιγμή, έψαξε στην τσέπη της κι έβγαλε μια λευκή τσίχλα μέντας. Την ξετύλιξε και την έβαλε στο στόμα μου.

Όταν στράφηκε και κοίταξε ξανά προς το σκάφος, η όψη της γιαγιάς άλλαξε. Γύρισα για να δω τι έβλεπε.

Η Κάρι κατέβηκε με τον Γουίλ στηριζόμενο στον γοφό της.

Εκείνος φορούσε ένα μωρουδιακό σωσίβιο και έμοιαζε να είναι όλος κι όλος ένας θάμνος από κατάξανθα μαλλιά που εξείχαν από το σωσίβιο. Μια επευφημία ακούστηκε μόλις εμφανίστηκε. Αυτό το σωσίβιο, που το είχαμε φορέσει όλοι ως μωρά. Τα μαλλιά. Πόσο υπέροχο που αυτό το μικρό αγόρι που δεν γνωρίζαμε ακόμη ήταν προφανώς ένας Σινκλέρ.

Ο Τζόνι πήδησε από το σκάφος κι έριξε το δικό του σωσίβιο στην αποβάθρα. Πρώτα έτρεξε προς τη Μίρεν και την κλότσησε. Έπειτα κλότσησε εμένα. Κλότσησε τις δίδυμες. Περπάτησε προς τον παππού και τη γιαγιά μας και στάθηκε ευθυτενής μπροστά τους. «Χαίρομαι που σας βλέπω, γιαγιά και παππού. Ανυπομονώ για ένα καλό καλοκαίρι».

Η Τίπερ τον αγκάλιασε. «Η μητέρα σου σου είπε να το πεις αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Ναι», είπε ο Τζόνι. «Και μου έχει πει να πω ότι χαίρομαι που σε ξαναβλέπω».

«Μπράβο, αγόρι μου».

«Μπορώ να φύγω τώρα;»

Η Τίπερ φίλησε το γεμάτο φακίδες μάγουλό του. «Ναι, πήγαινε».

Ο Εντ ακολούθησε τον Τζόνι, αφού πρώτα σταμάτησε για να βοηθήσει το προσωπικό να ξεφορτώσει τις αποσκευές από το μηχανοκίνητο σκάφος. Ήταν ψηλός και λεπτός. Το δέρμα του ήταν πολύ σκούρο: ινδική καταγωγή, θα μαθαίναμε αργότερα. Φορούσε γυαλιά με μαύρο σκελετό και είχε στιλάτο αστικό ντύσιμο: ένα λινό κοστούμι και ριγέ πουκάμισο. Το παντελόνι του ήταν ζαρωμένο από το ταξίδι.

Ο παππούς μου με κατέβασε.

Η γιαγιά Τίπερ αρχικά έμεινε ανέκφραστη. Ύστερα έδειξε όλα της τα δόντια κι έκανε ένα βήμα μπροστά.

«Εσύ πρέπει να είσαι ο Εντ. Τι υπέροχη έκπληξη».

Αντάλλαξαν χειραψία. «Δεν σας είπε η Κάρι ότι θα ερχόμασταν;»

«Φυσικά μας το είπε».

Ο Εντ κοίταξε τη λευκή, λευκή μας οικογένεια. Γύρισε στην Κάρι. «Πού είναι ο Γκατ;»

Τον φώναξε κι εκείνος ανέβηκε από το εσωτερικό του σκάφους, βγάζοντας το σωσίβιό του και κοιτάζοντας προς τα κάτω για να ξεσφίξει τις πόρπες.

«Μητέρα, μπαμπά», είπε η Κάρι, «φέραμε τον ανιψιό του Εντ για να παίξει με τον Τζόνι. Αυτός είναι ο Γκατ Πατίλ».

Ο παππούς άπλωσε το χέρι και χάιδεψε το κεφάλι του Γκατ. «Γεια σου, νεαρέ».

«Γεια».

«Ο πατέρας του πέθανε νωρίτερα φέτος», εξήγησε η Κάρι. «Ο Γκατ και ο Τζόνι είναι οι καλύτεροι φίλοι. Θα είναι μεγάλη βοήθεια για την αδελφή του Εντ αν τον πάρουμε μαζί μας για μερικές εβδομάδες. Και, Γκατ; Θα κάνετε πάρτι και θα τρώτε έξω και θα πηγαίνετε για κολύμπι, όπως είπαμε. Εντάξει;»

Αλλά ο Γκατ δεν απάντησε. Με κοίταζε.

Η μύτη του ήταν πολύ έντονη, το στόμα του γλυκό. Δέρμα βαθύ καφέ, μαύρα κυματιστά μαλλιά. Σώμα γεμάτο ενέργεια. Ο Γκατ έμοιαζε με ελατήριο. Σαν να έψαχνε κάτι. Ο Γκατ ήταν στοχασμός και ενθουσιασμός. Φιλοδοξία και δυνατός καφές. Θα μπορούσα να τον κοιτάζω για πάντα.

Τα μάτια μας κλείδωσαν.

Γύρισα κι έφυγα τρέχοντας.